

Pomladanski smučarski izlet.

Pomlad prihaja v dolino. Gore pa pokriva še debela snežna odeja, da vse bele vabijo smučarje na gorske izlete.

Ves teden se je veselil Tonče nedeljskega smučarskega izleta na Gorenjsko. Stric mu je obljubil, da se pojmeta dričat na Planino, Tonče pa

je obljubil, da bo fant od fare, da bo v šoli in doma najbolj priden izmed vseh otrok. Oba sta izpolnila obljubo. V nedeljo sta zadela sladko butaro na rame in odšla poskočnih nog na postajo. V vlaku se ni mogel fantič odtrgati od okna in ob pogledu na gorske velikane se je spomnil pesmice:

Triglava visoko snežno glavo
že v sinji daljavi vidi oko.

Ko sta izstopila iz vlaka, je Tončeta kar zarezal v nos ostri planinski zrak. Sneg je škripal pod nogami. Urnih krač sta jo rezala po gozdni poti proti Planini. Na levi in desni pa so še sklanjale k tlom močno zasnežene veje temnih smrek. Včasih pa je posijalo skozi zasneženi gozd nebeško sonce, da je fantu kar vid jemalo. Takih lepih podob fant še ni videl. Ne, tudi v gledališču nimajo tako lepih gozdnih kulis. Vsa narava ena sama pravljica ...

Strma pot je ogrela oba turista, da sta odložila nekoliko obleke. Stric že ve, kako se hodi po gorah. Gozd je postajal zmerom redkejši, kmalu sta prišla na prostrano planino. Tu je bilo toliko snega, da sta navezala smuči in že se je pričenjala prijetna smuka po svežem pršiču.

Koče so bile močno zasnežene tako, da sta le s težavo poiskala Martinovo kajžico. Tam sta staknila nekaj desk. Dobro sta se oblekla in sedla v sončni kotiček, kjer sta bila varna pred mrzlo sapo, ki je brila od snežnikov. Tonček ni mogel verjeti, da so gore tako zrasle, saj se vendar iz doline vidijo tako oddaljene. Ves se je zamaknil v Zlatorogovo kraljestvo in ni opazil, da se stric že masti s priboljškom, ki ga je potegnjal iz nahrbtnika. Stric je vedel, da niso lačne samo oči, ampak tudi želodček, zato je dejal: »Poglej še ti v nahrbtnik, tu notri je tudi lep

razgled. Podpri se, da ne boš omagal na smuki. V kočo sicer ne moreva, pa bova pustila tu nahrbtnike, na bližnji vrh pojdeva, tam bo lepa smuka.«

Tako je tudi bilo. Z vrha sta se smučala, da se je vse kadilo. Tonče je večkrat zamenjal noge z glavo, in stric je rekel:

»To nič ne de!«
Če lep smuk te mika,
poskusi ga,
naj bo na kraju pika!
No, pa tudi striček se je večkrat zamajal,
ker mu je trebuh nagajal.

Koder je padel, so bile grozne jame in fantič mu je ponagajal: »Stric, pike niso samo za me.« Sredi veselega rajanja jih je iznenadilo veselo vriskanje mladih smučarjev izletnikov, ki so pridrveli kakor hudournik z bližnjega brega. »Juhu, smuk, juhuhuhu!« se je razlegalo po planini.

Naša znanca sta se pridružila novi skupini in odhitela z njo do bližnjih koč. Iz ene se je kadilo, znamenje, da bo mogoče dobiti v toplem zavetišču dobrega kuharja, zakaj vsi so bili silno žejni in so se jim cedile sline po čaju.

Možakar v koči pa jih je le grdo gledal in ni bil videti nič kaj dobre volje, dokler ga ni omehčal stric z dobro besedo.

»Veste,« je rekel možakar, »smučarji so se mi hudo zamerili, ker se včasih tako grdo vedejo po planinah, da bi se žival sramovala, ako bi se pozimi pasla po planinah. No, pa vidim, da med vami ni takih nemarnežev, naj bo, fantje! Kaj ne, žejni ste, vam bom le skuhal čaja. Le glejte, da ne boste posnemali razbojnika Rogovila, o katerem mi je pravil gozdar Smrekar, da je vdrl v kočo in spotoma še klobuk ukradel.« »»O, to zgodbo pa poznam tudi jaz!« se je odrezal Jožek. »»Oče mi jo je povedal. Takole je bilo:

Smučar Rogovila, nepridiprav z doline,
razgrajat hodi, škodo delat na planine.
Nekoč pa spet gozdarju v kočo vdere,
zbija, rogovili, še nekaj tam pobere,
vpije, vriska, prav grdo se dere:

»Kaj mar mi tu je na planini,
žandarjev ni, so vsi v dolini.
Nikogar ni, hihhi, saj smučar sem,
nihče me ne vlovi!«

Gozdar Smrekar iz gozda se prikaže,
razbojnik Rogovila pa mu osle kaže,
pobegne z brega hitro v smuk,
drvi, brzi, zgubi klobuk.
Gozdar za njim, a Rogovila je hitrejši,
ne dohiti ga zlepa mož starejši.
A čudo, glej, se zdaj zgodi,
razbojnik pade, obleži,
ob štoru zlomil je smučī,
gozdar ga že za vrat drži!

»Čakaj me, grdoba ti!
Klobuk je moj, ti grd capin,
ukradel si ga, potepin.«
Močno ušesa mu navije,
povrhu s palico nabije,
»da pomnila boš, Rogovila,
kdaj si v kočo mi vlomila.«

Gozdarju je bila ta pesmica tako všeč, da je dal Jožku dve skodelici čaja, pa tudi drugi so ga nagradili z glasnim ploskanjem, le Tonče se je kislo držal, ker se je zbal za nahrbtnik, ki sta ga s stricem pustila pri Martinovi koči. Tudi stric se ga je spomnil, pogledal na uro in dejal, da je pozno, da bo treba v dolino. Zahvalili so se in se poslovili.

Ej, in smuk v dolino!
Krasno, lepo, da nikoli tako.
»Škoda, da je treba že na vlak,«
je dejal izletnik vsak.

V vlaku so prepevali, da je bilo veselje:

»Smučarji, po bregu smuk,
zdaj kristijanijo, zdaj plug,
a smučar naš se izmed vseh pozna,
smuča, zdaj brez pik, junak, haha!«

Emanuel Kolman:

Pod večer.

Mati in Mirko sta sedela na klopci pred hišo. Nad mračnim gozdom je plahnel bel oblaček in zvezde so jasno in mirno utripale.

»Bog prižiga zvezde, ali ne, mati?« se je tiho oglasil Mirko, ko je mati molčala. »Da bi bile bliže! Zakaj so tako daleč?«

»Bog hoče tako, moj otrok.«

»Če bi sijale bliže, bi jih utrgal. Po izbi bi jih raztresel.«

»Čemu, otrok?«

»Da bi se čudil oče, ko bi se vrnil. A zdaj jih tudi vidi, ali ne?«

»Seveda. Tvoj oče je visoko v hribih in seka les; za naju zasluži, da moreva živeti.«

Umolknila je.

Iznad tihih smrek je vzšel svetli mesec. Srebrn val mesečine se je razlil čez rosna polja in ko bela drobna roka je zakipela v sijoči mrak daljna cesta.

»O glej!« se je začudil Mirko. A žalostno se je zganilo v njegovem srcu. — »Mati, v mestu so lepe visoke hiše. Mnogo čudnih stvari prodajajo tam, si dejala...«

Ozrl se je v njo, ko je gledala čez bela polja. Tiho je še vprašal: »Kajne, da bova šla v tisto daljno mesto, ko se vrne oče. Tam mi boš kupila mnogo stvari. Ali ne, mati?«

Grenka solza jo je zapekla v očeh in ni mogla več molčati.

»Bom, moj otrok. Samo priden moraš biti.«

Pogladila ga je po temnih laseh in obema je bilo lepo in toplo v srcu.